

Жіночий букет клубу «Натхнення»

Більше нічого не спадає на думку, як порівняти їх із квітами. Такий розкішний букет троянд! Чому саме троянд? Бо одразу показали свої голочки і трішечки вкололи.

– Любове... Перепрошую, забувся, – зніяковіло звертаюся до керівника клубу.

– А до нас не треба по батькові, – жартують її товаришки. – Запам'ятайте, скільки б нам не було, відчуваємо себе сімнадцятками.

Погодьтеся, який нев'янучий букет! Тож старатимуся обходити навіть будь-які натяки на вік...

– А Наталія Миколаївна, бува, Вам не родичкою доводиться? – після знайомства несподівано запитала Любов Арсентіївна.

– А звідки її знаєте? – відчуваю себе спантеличеним. – Це моя старша сестра.

– Вона нам і книжки дарувала, і меблі. Досі служать. Передайте їй привіт.

– І від мене, – приєдналася колишня вчителька молодших класів третьої школи Неля Першина. – Разом працювали...

Надійшов час пояснити, що клуб «Натхнення» існує при бібліотечному пункті центральної бібліотеки імені Михайла Коцюбинського м. Чернігова, де завідувачкою не один рік Любов Арсентіївна Іконнікова.

– Подивіться літопис нашої бібліотеки, – кладе на стіл важкий фоліант. – Тут і наше минуле, і сучасне.

– Ось і розкажіть коротко про це. – Історія нашого закладу починається з 1948 року, – знайомить

оповідачка. – Була це бібліотека обкому профспілок працівників державних установ. У 70-му вона переїхала в нове приміщення на вулиці Урицького (нині – П'ятницька, 32).

У нашій бібліотеці 1400 читачів, віком від трьох і до... 96-ти років. Її фонд налічує більше ніж 16 тисяч книжок. Разом із колегами Тетяною Малай та Ганною Олійник прийма-

ємо щодня від 70–80, а то й навіть понад сотню відвідувачів.

– А за приємним столом бачу сторонню людину, – підмічаю. – Так вас, виходить, четверо?

– Яка вона стороння? – ледь не обурюється співрозмовниця. – Це наш добровільний помічник – Вікторія Олійник.

Переконаюся, наскільки світ великий і водночас маленький. Впізнаю Вікторію, колишню свою сусідку через двір. З нею ще до школи ходили. Було це... Промовчу, коли саме.

Аж – знову несподіванка. Ніс у ніс зіштовхуюся з Аллою Єжовою. Пам'ятаю її, коли працювала у «Комсомольському гарті». Зустрічі через ену кількість років були широкі раді.

Продовжувалися й нові знайомства – з Тамарою Юшковою, Тетяною Дмитрієвою, Луїзою Горбаль. А приводом для цього був юний ювілей Лізи Сікорської, символом якого став ніжний, подарований іменинниці, геоцинт. Його аромат, Ніби нагадував про наближення Восього березня.

Та й у бібліотеці вже відчувалася святкова атмосфера. На стінах – віршовані та яскраво ілюстровані вітання з нагоди жіночого дня. Це – творчий дарунок Віталія Сенчука.

А чого варта виставка «Що може жінка!» Тут чудові роботи з солонного тіста Нелі Першиної, картини-вишивки Ніни Новикової, гарна сукня від професійної кравчині Любові Рожкової, кольє з бісеру, яке виготовила Лариса Сенченко...

Окремий куточок відведено Сніговикам, яких вишуквалася ціла шеренга. Усі вони різні, несхожі, але дуже симпатичні. Автор – невідомий.

– Хто ж їх «наліпив»? – цікавлюся.

– Мій трирічний онук Ярослав, – розкрила секрет Любов Арсентіївна. – Це його подарунок читачкам нашої бібліотеки, моїм одноклубницям...

«Наш клуб не створений, він народжений. Передусім він народився у наших душах», – записано у літописі бібліотеки. Це «дитя» приносить їм радість, об'єднує в теплу родину, допомагає у нелегкій час.

Олександр ФАЛЬЧЕВСЬКИЙ

– Фото автора

P.S. Приємно, що свій подарунок – набір склянок – «Натхненню» зробив і колектив «Деснянки вільної». Правда, не йому особисто, а одному з переможців конкурсу «А у нас смачніше» Любові Іконніковій. Вона ж не забарилася віднести виграний приз до клубу, і новенькі скляночки вже задзвеніли на ювілей Лізи Сікорської. На святковому столі також красувалися «королівські млинці», які приготувала «головна» господиня. Саме цей рецепт був визнаний серед кращих на конкурсі.